

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 20.704 van 18 december 2008
in de zaak RvV XII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 12 september 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 12 augustus 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 augustus 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 14 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 11 juli 2005 België binnen en verklaart zich vluchteling op 12 juli 2005. Op 6 september 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 27 april 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 11 juni 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 10 september 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 oktober 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 5874 van 17 januari 2008 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 18 februari 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 20 februari 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 12 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Bij arrest van de Raad nr. 12.895 van 20 juni 2008 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 18 maart 2008 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 12 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10/09/2007 werd ingediend door:

M., N. (R.R.: ...)

nationaliteit: Angola

geboren te I. op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Verzoeker vroeg op 12.07.2005 een eerste maal asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 02.05.2006 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), hem betekend op 03.05.2006. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 03.05.2006 tot 11.06.2007 illegaal in België. Verzoeker vroeg op 11.06.2007 een tweede maal asiel aan. Het CGVS weigerde op 09.10.2007 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen aan betrokkene, deze beslissing werd hem betekend op 10.10.2007. Het beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van het CGVS werd op 17.01.2008 verworpen. Op 07.02.2008 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem betekend op 18.02.2008. Betrokkene diende binnen vijftien dagen na deze betekening het grondgebied te verlaten doch hij verkoos dit niet te doen waardoor hij van 07.02.2008 tot 20.02.2008 illegaal in België verbleef. Op 20.02.2008 diende verzoeker een derde asielaanvraag in. Deze aanvraag werd op 12.03.2008 afgesloten met de beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem betekend op dezelfde dag. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 12.03.2008 en verbleef van 12.03.2008 tot

18.03.2008 opnieuw illegaal in België. Op 18.03.2008 diende betrokkene zijn vierde asielaanvraag in. Deze asielprocedure is nog lopende.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, dat zijn integratie uit de verschillende aanbevelingsbrieven van Belgische kennissen zou blijken, dat betrokkene aangesloten is bij de KBV (...), dat betrokkene Nederlandse lessen heeft gevolgd, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Het is normaal dat betrokkene na een verblijf van meer dan drie jaar in België Nederlandse lessen heeft gevolgd en dat hij zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielaanvraag en dat hij geïntegreerd zou zijn."

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"Doordat verzoeker als middel aanvoert de schending van de motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen);

Doordat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering "afdoende" dient te zijn;

Doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;

Tervijl de motivering van de bestreden beslissing hier niet aan voldoet;

Doordat de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingediend op 10 september 2007, ongegrond verklaarde;

Doordat de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid immers oordeelde zonder verdere motivering dat de aangehaalde elementen, met name dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, dat zijn integratie uit de verschillende aanbevelingsbrieven van Belgische kennissen zou blijken, dat betrokkene aangesloten is bij de KBV (...), dat betrokkene Nederlandse lessen heeft gevolgd, geen grond zijn voor een verblijfsregularisatie;

Tervijl derhalve in een beslissing omtrent een aanvraag om machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, de Minister dient aan te tonen waarom de elementen die door de aanvrager worden aangehaald, ter ondersteuning van zijn aanvraag, niet in aanmerking kunnen genomen worden en de Minister derhalve dient te antwoorden op alle in het verzoek om machtiging aangehaalde elementen, hetgeen in casu niet geschiedde;

Tervijl de aangevochten beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen die bovendien voorgedrukt zijn;

Tervijl verzoeker in het ongewisse verkeert over de juiste motieven van de bestreden beslissing;

Tervijl een loutere opsomming van welke elementen niet in aanmerking worden genomen niet volstaat om de aangevochten beslissing te verantwoorden;

Tervijl de banden van verzoeker met België na meer dan drie jaar zo hecht zijn, dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent;

Tervijl verzoeker is aangesloten bij de KBVB en bij K.(...) en een carrière aan het uitbouwen is in de voetbalwereld;

Tervijl verzoeker dienaangaande stukken zal bijbrengen;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen in zich draagt;"

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Zij voegt hieraan toe dat artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering. De gemachtigde van de minister heeft terecht en binnen de hem toebedeelde bevoegdheid geoordeeld dat de aanvraag ongegrond diende te worden verklaard.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker aangehaalde redenen onvoldoende zijn om het verblijf toe te staan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet vermeldt waarom de door hem aangevoerde elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag, niet in aanmerking worden genomen en dat niet wordt geantwoord op al de in de aanvraag aangevoerde elementen. Hij stelt dat een loutere opsomming van welke elementen niet in aanmerking worden genomen, niet volstaat.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen voldoende redenen heeft aangehaald om zijn verblijf in België toe te staan. De gemachtigde van de minister beschikt in dit verband over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In de aanvraag haalde verzoeker als elementen voor de gegrondheid van de aanvraag aan:

“Inzake de gegrondheid van de aanvraag, wordt verwezen naar de goede integratie van verzoeker in de Belgische samenleving. Verzoeker leverde ernstige inspanningen om het Nederlands machtig te worden. Zijn intentie blijkt daarenboven ook uit de verschillende aanbevelingsbrieven van Belgische kennissen. Verzoeker is aangesloten bij de KBV (...), alwaar hij altijd aanwezig is op trainingen en wedstrijden.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister eerst ingaat op de omstandigheid dat het verblijf van verzoeker tot nu toe het resultaat is van zijn opeenvolgende asielprocedures en het verschillende malen geen gevolg geven aan bevelen om het grondgebied te verlaten.

Vervolgens overweegt de gemachtigde van de minister: *“De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, dat zijn integratie uit de verschillende aanbevelingsbrieven van Belgische kennissen zou blijken, dat betrokkene aangesloten is bij de KVB (...), dat betrokkene Nederlandse lessen heeft gevolgd, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Het is normaal dat betrokkene na een verblijf van meer dan drie jaar in België Nederlandse lessen heeft gevolgd en dat hij zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielaanvraag en dat hij geïntegreerd zou zijn.”* In de bestreden beslissing wordt dus overwogen waarom de gemachtigde van de minister de mening is toegedaan dat de eventuele integratie van verzoeker niet kan worden aanvaard om hem een verblijfsmachtiging toe te kennen, namelijk dat het normaal is dat verzoeker tijdens zijn verblijf naar aanleiding van zijn opeenvolgende asielprocedures zijn tijd zo nuttig mogelijk tracht te besteden maar dat dit niet volstaat als grond voor verblijfsregularisatie. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat dit motief kennelijk onredelijk is of steunt op een niet correcte feitenvinding. In de mate waarin verzoeker aanvoert dat de gemachtigde van de minister niet is ingegaan op alle in het verzoek om machtiging tot verblijf aangehaalde elementen, laat hij na uiteen te zetten welke elementen niet zouden zijn beantwoord.

In de mate waarin verzoeker aanvoert dat hij stukken zal bijbrengen aangaande zijn voetbalcarrière, wordt herhaald dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van het bestuur en geen eigen beoordeling van de aanvraag kan geven.

Een schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen kan niet worden aangenomen. Het enig middel is ongegrond.

4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

dhr. M. DENYS,	griffier.
----------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.